

**REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE**

Pritrdilno ločeno mnenje sodnice dr. Wedam-Lukić

1. Glasovala sem za izrek Mnenja o skladnosti Sporazuma med Republiko Slovenijo in republiko Hrvaško o obmejnem prometu in sodelovanju in v celoti se strinjam tudi z njegovo obrazložitvijo. V svojem ločenem mnenju bi rada samo prikazala svoja stališča do nekaterih vprašanj, ki so se pojavila v razpravi in prišla do izraza tudi v nekaterih ločenih mnenjih.

2. Najprej bi rada pojasnila svoje stališče glede procesnih predpostavk. Kot je navedel že sodnik Testen v svojem odklonilnem ločenem mnenju se je Ustavno sodišče s tem vprašanjem temeljito ukvarjalo. Tudi sama sem imela pomisleke proti temu, da lahko kot predlagatelji nastopajo poslanci, ki to več niso. Vendar Ustavno sodišče pri iskanju ustreznih rešitev ni našlo nobene, ki bi bila dovolj prepričljiva, da bi dobila potrebno večino, in tako je prevladalo stališče, da zadošča, da je procesna predpostavka glede upravičenega predlagatelja izpolnjena ob vložitvi predloga. Pomisleke sem imela tudi proti temu, da kot upravičeni predlagatelji nastopajo poslanci, ki sami vsebini Sporazuma ne nasprotujejo (o tem piše sodnik Ribičič v pritrdilnem, sodnik Testen pa v odklonilnem ločenem mnenju). Na koncu me je prepričalo stališče, izrečeno v razpravi, da tudi poslancem, ki sami ne dvomijo v ustavnost predlagane mednarodne pogodbe, ni mogoče odreči pravice, da zahtevajo mnenje Ustavnega sodišča in se s tem izognejo morebitnim očitkom, da so glasovali za neustavni sporazum. Še vedno se mi zdijo prepričljivi pomisleki sodnika Ribičiča (v pritrdilnem) in sodnika Testena (v odklonilnem) ločenem mnenju glede primernosti take rešitve in strinjam se z njunim mnenjem, da bi imelo Ustavno sodišče veliko bolj primerno podlago za odločanje, če bi Sporazum "spodbijali" tisti, ki dejansko dvomijo v njegovo ustavnost. Bojim pa se, da tega problema glede na določbo drugega odstavka 160. člena Ustave in praktično identično določbo 70. člena ZUstS, ki med posameznimi predlagatelji ne delata nobene razlike, ni mogoče rešiti z interpretacijo. Zato sem se kljub svojim pomislekom glede obstoja navedene procesne predpostavke odločila, da sodelujem pri meritornem odločanju.

3. V takšni situaciji je bilo Ustavno sodišče nedvomno v specifičnem položaju, saj je moralo več ali manj samo iskati razloge za morebitno neustavnost sporazuma. Vprašanje je le, ali niso za to bolj odgovorni tisti, ki so imeli pomisleke glede ustavnosti Sporazuma, pa sami niso predlagali njegove presoje.

Klub temu menim, da je Ustavnemu sodišču uspelo opredeliti sporno vprašanje in da je nanj tudi korektno odgovorilo. Seveda pa je lahko vprašanje "prejudiciranja meje" presojalo samo z vidika, ali je Sporazum po svoji vsebini v času ratifikacije v skladu z Ustavo, in se ob tem ni moglo spuščati v presojo, kakšen vpliv bo imelo njegovo izvajanje v prihodnosti na pogajalske pozicije naše države pri dokončnem urejanju meje z Republiko Hrvaško na kopnem in morju v bilateralnih pogajanjih ali pred mednarodnimi institucijami. O tem bo moral presoditi Državni zbor pri odločanju o ratifikaciji Sporazuma in za to nosi sam vso odgovornost. V tem delu se pridružujem sodniku Udetu v njegovem ločenem mnenju, glede predmeta in obsega presoje pa v celoti podpiram stališča, ki jih je v svojem pritrdilnem ločenem mnenju zavzela sodnica Škrkova.

dr. Dragica Wedam-Lukić